

Број: 02-218-1/11

Датум: 22.12.2011. године

САОПШТЕЊЕ ЗА ЈАВНОСТ

Агенција за осигурање Републике Српске се већ одређено вријеме бави проблемом рада тзв. „одштетних центара“, који на тржишту пружају услуге у питањима остваривања права из уговора о осигурању од аутоодговорности. Грађанима се савјетује, у случају да су оштећени у саобраћајним незгодама, да се са захтјевом за накнаду штете обраћају непосредно друштвима за осигурање код којих су осигурана лица, починиоци штете.

Грађани треба да знају да, сходно одредбама члана 941. Закона о облигационим односима, у случају осигурања од одговорности, трећа оштећена лица, иако нису уговорне стране у таквим уговорима, имају сопствено и непосредно право на накнаду штете према друштву за осигурање. То значи, да оштећено лице, умјесто да директном тужбом, судским путем, захтијева надокнаду штете од лица које му је штету проузроковало, има законско право да се за накнаду штете обрати непосредно друштву за осигурање, код којег је починилац штете осигурао своју одговорност. Свако друштво за осигурање је дужно да треће оштећено лице упути у његова права, да му стави на располагање потребну документацију за подношење одштетног захтјева и да, у вансудском, мирном поступку, у законом прописаним роковима, ријешити одштетни захтјев.

Уколико не буду задовољни одлуком друштва за осигурање, оштећени могу да остваре своја права у судском поступку. Али и прије него што се одлуче да туже друштво за осигурање, грађани се могу обратити Омбудсману у осигурању, који је установљен у оквиру Агенције за осигурање Републике Српске, ради вансудског рјешавања спора са друштвом за осигурање.

Поступак вансудског рјешавања одштетних захтјева у друштву за осигурање и поступак вансудског рјешавања спора из одштетних захтјева пред Омбудсманом у осигурању, за грађане су бесплатни.

Ангажовањем „одштетних центара“ у вансудском поступку, оштећени грађани практично сами доприносе повећању својих трошкова, јер друштво за осигурање нема законску обавезу надокнаде трошкова заступања трећих оштећених лица. С обзиром на наведено, ти трошкови се, у вансудском поступку, наплаћују из износа остварене накнаде штете.

Уговори које закључују грађани са тзв. „одштетним центрима“ садрже многобројне протуправне одредбе, укључујући и одредбе којима се, под пријетњом уговорних казни, грађани обавезују да се одрекну својих законских права. Када се обраћају оштећенима, „одштетни центри“, често нуде и обећавају више од штете. За оваква обећања нема законског основа јер се, на име одштете, не може остварити накнада већа од саме штете, односно другим ријечима, на штети се не може зарадити.

Такође, нема потребе, да се одштетни захтјеви подносе одмах након саобраћајне незгоде. Рок од три дана за пријављивање осигураног случаја свом осигуравачу има осигураник, односно лице одговорно за штету, што се не односи на трећа оштећена лица. Право трећих оштећених лица на подношење одштетног захтјева застаријева тек истеком рока од 3 године од дана када се десила незгода, односно када је штета настала. У том периоду, оштећени имају времена да се информишу о својим правима, да се евентуално заврши лијечење, уколико је дошло до тјелесних повреда, те да се одштетни захтјеви уредно документују.

Директор
Агенције,

Божана Шљивар, с.р.